

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרטו

עש"ק פ' ויקהל-פקודי, פ' החודש, כ"ה אדר
מבה"ח ניסן ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדובנו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הווי"ח ר' אליהו ב"ר אוסקר ע"ה פיפרנו
נפטר ביום כ"ה אדר שני ה'תשס"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת רחל בת אסתר תחי
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י בנם

הווי"ח ר' רחמים אוסקר וזוגתו מרת מרים
ומשפחתם שיחיו פיפרנו

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service
15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666
Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

"שם הוא נמצא" - בגאולה / משיחת שי"פ ויק"פ היחשמיז

9 זמן הגאולה

העליח שבא אליו בחלום... / פרשת השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

13 ניצוצות של משיח

היכן ה"אוהל מועד" בדורנו? / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

14 ילחום מלחמת ה' - וינצח

הוד אחי היא להיות על מפלגתי / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים לעילוי נשמת אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' רח"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולעילוי נשמת מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ובעלה ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוגי - תבלחטיא - מרת ח'י רחל בת שפירנצא שנאל ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

הקונטרס מוקדש לזכות שלום דובער בן אילה וזוגי מרים נחמה בת אסתר ברכה מלכה למילוי משאלות לבכם לטובה לזחוק

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': 8715-770 (04)
 דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

[.] ויהי רצון, שהיות וכמדובר רואים שאין לנו שום עצה נגדם - זה גופא סימן והוכחה שאין זה עניננו, אלא עניננו הוא למחות ולומר שלא זו היא דעת תורה! זה ענין של היפך התורה, והיפך פסק-דין גלוי בשולחן-ערוך הל' שבת שצריך ליטול נשק ולא להניח להם להתקרב לעיר הסמוכה לגבול, ואפילו אם מדובר בחוץ לארץ, אין לזה כל שייכות לאיסורים ד"לא תחנם" ו"אל תתגרה בגוי גדול" או בגוי קטן, או ל"ג' שבועות", או לכל הענינים ש"הדביקו" לזה למרות שאין להם כל קשר ושייכות לזה,

חוץ מענין אחד ויחיד שהוא ענין עיקרי - "פיקוח נפש" של כמה וכמה מישראל, היל"ת, וישמרם ה' צורם ויאריך ימיהם ושנותיהם בטוב ובנעימים".

וכל אלו שמתנהגים בצורה הפוכה - שהקב"ה ימחל עונם, ויוריד אותם מכסאותיהם ("אראפנעמען זיי פון די ביינקלעך"), ויושיב במקומם - "שופטייך כבדאשונה ויועצייך כבתחילה" (כאמור לעיל), ובעגלא דידן בביאת משיח צדקנו,

שאזי יראו איך ש"אמת מארץ תצמח", וכל הענינים שהם היפך האמת יתבטלו לגמרי, עד שיעקרו אותם מעיקרם, והמנצח הוא תורת אמת ומצוותי' שהיא "לא תהא מוחלפת", הפסק-דין האמור בשולחן-ערוך שאסור לוותר "שלא תפתח הארץ לפניהם" אפי' על שעל ואפי' על קש ותבן, עאכו"כ כשמדובר על מעמד ומצב שרוצים לוותר על שלא בערך יותר. (תרגום חפשי משיחת מוצאי ש"ק 9' מטות-חסעי ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

השיטה שצריכה להיות - אף שעל

[.] כ"ק אדמו"ר שליט"א: אינני מתערב בפוליטיקה. ועוד והוא העיקר - אני מקוה שתיתכף מיד יהי' ראש הממשלה שם משיח צדקנו.

אבל במשך הרגעים עד שיבוא משיח, אזי צריך שתהי' השיטה כפי שהיתה השיטה שלו, שאי-אפשר לוותר על אף שעל מכל השטחים.

ויש לעשות זאת בדרכי שלום, כי דוקא עי"ז יהי' שלום במדינה, ובסביבותי', משא"כ כשיתחילו לוותר - אין לדבר סוף, וככל שיתנו להם, תתגבר תאוותם של שונאי ישראל שיתנו להם עוד ועוד, שזה יביא דוקא לתוצאות של היפך מנוחת הנפש, והיפך השלום.

(מדברי כ"ק אד"ש לנצי" קול ישראל" בחלוקת הדולרים, ו' ניסן ה'תש"נ - בלתי מוגה)

"רואים בפועל שהנפקת כולים תופסת מקום ופועלת בעולם"
 (י"א ניסן תשמ"ה)
מידע, מחירים והזמנות
www.bul.770.org.il
 גליון כולים, מעטפת יום ראשון, עלון הסבר, דף מזכרת
 אה"ק: 03-9600667 ארה"ב: 212-2023275 דוא"ל: bul@770.org.il

הוראתי היא להיות על מפלגתי

[. .] מטרת ושיטת ליובאוויטש היתה מתמיד לנצל את כל האפשרויות וכל היחסים של כל המפלגות בכדי לחזק כרם ישראל סבא ולהפיץ תורה תמימה בירת שמים טהורה [. .]. ותקוטי שהאריכות בזה אך למותר. ומה שפליאה בעיני, שגם אָט די שוואַרצע אַרבעט [= שגם את העבודה השחורה] הנה גם זה מוטל עלי דוקא, ולא לבד שאין מי שיעשה זה עבורי, אלא שעוד מוסיפים און קראַצען פאַנאַנדער די זאַך כו' [= לחטט בדבר], ופונים אלי לתקן את זה.

והנני כופל עוד הפעם דעתי ברורה, שאין להרשת לעבוד בבתי ספר של מפלגה. ואם מי שהוא ירצה לפתות אותם שהמפלגה מותרת על כל עניני' ורק כלפי חוץ או כלפי פנים יהי' לה שייכות לזה – אינו, כי כל המפלגות הם בערמומיות יותר מהנהלת הרשת. ואם אי אפשר באופן אחר, מותר לאמר להם גם בשמי, שנשען על זה שבמשך מאתיים שנה שנות קיום ליובאוויטש היתה תנועתה על-מפלגתית, הנה אין בדעתי לשנות את זה, ובמילא גם עתה הוראתי היא להיות על מפלגתי, און אַז אַך און וויי [= ואוי ואבוי] שצריכים עתה להבטיח – באוואַרענען – גם זה.

(קטע מאגרת כ"ק אד"ש מה"מ - כ' סיון ה'תשי"ד)

סוף-כל-סוף מגיע יום הדין' – הבחירות...

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

מה שמבהיל בכל זה – עד היכן הם התדרדרו, והציבור לא מבחין, ואפי' מפחדים לומר להם שבכך הם חורצים את דינם למטה – שהרי סוף-כל-סוף יעמדו לבחירות, ואזי לא יתחשבו בהם – וזהו הדבר היחיד שיכול לזעזע אותם ("א טרייסל טאָן") [. .] – העובדה שביום הבחירות הם עלולים לא להבחר.

ובינתיים, אין אומץ להוריד אותם מכסאותיהם עכשיו, ולהושיב במקומם מישהו אחר, אפילו שלא יהי' בעל תוקף גדול, אבל לכל הפחות כשיבואו ויראו לו שהנה הוא עשה דבר האסור מן התורה, והוא מג' דברים ד"הרג ואל יעבור" וכו' – יהי' לו את התוקף לעשות לפחות מה שכתוב בפסוק על אדם שהוא "ירא ורך הלבב": "ילך וישוב לביתו", ולא לנצל את מעמדו ומצבו כדי ש"ימס את לב אחיו כלבבו" – שגם הם לא יעשו כלום, או שלא ימחו.

"שם הוא נמצא" - בגאולה

עי"ז שמיד בתחלת עבודתו עוד בזמן הגלות הוא מתכוון ומבקש גאולה אמיתית ושלימה, אזי "במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא", והיות שהמחשבה תחלה שלו נמצאת במקום הגאולה, אזי שם הוא נמצא! ● ובמילים פשוטות: כאשר יהודי "במחשבה תחלה" שלו חושב וטוען שרצונו במשיח עכשיו תיכף ומיד - פוסק הבעש"ט: "שם הוא נמצא" - בגאולה האמיתית והשלימה! ● קטעים משיחת ש"פ ויקהל-פקודי, פ' החודש, מבה"ח ניסן ה'תשמ"ג - בלתי מוגה, תרגום חפשי הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"*

עה"פ "החודש הזה לכם גו" אומר המדרש⁵: "משבחר הקב"ה בעולמו קבע בו ראשי חדשים ושנים (ומצד זה תשרי הוא החודש הראשון), וכשבחר ביעקב ובניו [שזוהי כוונת הבריאה - "בראשית - בשביל ישראל"⁶, יעקב ובניו] קבע בו ר"ח של גאולה שבו נגאלו ישראל ממצרים ובו עתידין ליגאל".

ובזה רואים ענין נפלא בפ' החודש, "החודש הזה":

בפשטות לומדים שההפלאה ד"החודש הזה", חודש ניסן, מתבטאת בכך שזהו חודש הגאולה "שבו נגאלו ישראל ממצרים", ולכן צוה משה רבינו לבני ישראל להביא קרבן פסח (כמסופר בפ' החודש) בתור חלק מחג הפסח, ועקב כך חוגגים אנו את החג בכל שנה ושנה.

אולם ממדרש זה אנו למדים הפלאה אחרת לגמרי בפ' החודש: גאולתם של בני ממצרים היא רק תוצאה מענין אחר נעלה יותר – "בחר (הקב"ה) ביעקב ובניו", ורק כתוצאה מבחירה זו "קבע בו ר"ח של גאולה!"

א. שבת זו היא לכל לראש ש"פ החודש, מכיון שבזה ישנו חידוש, הוספה ושינוי לגבי שאר השבתות (כמוכח מקריאת המפטיר וההפטרה [. .]), ובפשטות קוראים פ' החודש בשבת זו בגלל קביעותה לפני¹ "החודש הזה"² – ראש חודש ניסן³.

זאת-אומרת, אף ש"החודש הזה" מורה על ענין של גילוי, "מראה באצבעו ואומר זה"⁴ – ולכאור' הרי שבת זו היא לפני ר"ח ניסן (ו"החודש הזה" עדיין אינו באופן גלוי), אעפ"כ קוראים פרשה זו כבר בשבת שלפני ר"ח ניסן, ומכך אנו רואים שבשבת זו ישנו כבר הענין בגלוי.

ב. בפ' החודש ישנו ענין נפלא הקשור למעלתם של בני ישראל ולגאולה:

(* סעי' א-ד הם חלקים בלבד מהמובא בסעי' א-כג בהנחה. סעי' ד-ה הם קיצור ותמצית מסעיפים יג-כ בהנחה (מפאת קוצר היריעה). מסעיף ה' ואילך הוא תרגום חופשי מסעי' כ-כז בהנחה. המו"ל.

(1) ובמקרה שפסח חל בשבת קוראים פ' החודש בשבת ר"ח ניסן

(2) בא יב, ב.

(3) פרש"י עה"פ.

(4) ל' חז"ל – שמו"ד ספכ"ג. רש"י תענית לא, סע"א.

וראה פרש"י בא שם.

(5) שמו"ד פט"ו, יא.

(6) בראשית א, א ובפרש"י.

מכך את ההוראה בפשטות, שללא הבט על החילוקים שישנם בין בני-ישראל – צריך להיות "ויקהל", היינו, שיש להקהיל ולאחד את כל בני באופן דקהל אחד, שיהיו כולם מציאות אחת, מ"ראשיכם שבטיכם" עד "חוטב עציך ושואב מימך"⁸.

וזאת מבין איש פשוט בפשטות, שכאשר קוראים בתורה פ' "ויקהל", הרי זה זמן מסוגל שמקבלים בו כחות מיוחדים (לכל הזמנים) כדי לעסוק ב"ויקהל".

אמנם "פקודי" הפירוש לספור, דהיינו, שישנם ריבוי ענינים נפרדים שנשארים נפרדים ולכן יש צורך לספורם. ולאידך גיסא, עצם הדבר שסופרים אותם מורה על צד השווה שישנו ביניהם.

[זאת-אומרת, שבפ' "פקודי" יש שני קצוות: מצד אחד זה מורה על ריבוי דברים נפרדים, ולאידך הם אינם נפרדים לגמרי אלא כולם מאותו סוג, כנ"ל.

עד"ז ישנם גם בפ' "ויקהל" ב' קצוות: מצד אחד "ויקהל" מורה על ריבוי דברים שיש לאחדם, ולאידך – מאחדים אותם באופן שנעשים קהל אחד.

אלא שב"ויקהל" מודגש בעיקר איך שהם נעשים דבר אחד, קהל אחד, ואילו ב"פקודי" מודגש בעיקר שישנם דברים יחידים (אך מאותו סוג)]

מכך מובנת ההוראה בפשטות מ"פקודי": כל אחד מבני ישראל בתור יחיד, אדם בפ"ע עם תכונות משלו – ללא הבט על מעמדו ומצבו – נמנה באופן שווה באותו המנין עם הגדול ביותר בבני ישראל!

אח"כ באה ההוראה מקביעות שנה זו שבה פ' ויקהל-פקודי מחוברות לפרשה אחת – ששני העבודות ("ויקהל" ו"פקודי") צריכות להעשות בבת אחת, למרות שהן הוראות

(8) נצבים כט, ט-י. וראה לקו"ר ר"פ נצבים.

היכן ה"אוהל מועד" בדורנו?

וענין זה הוא בהדגשה יתירה כשנמצאים ב"אוהל מועד", בית ועד למבקשי ה", שבבית-הכנסת ובית-המדרש דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו עסק בתורה עבודה וגמ"ח במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ו"קדושה לא זזה ממקומה" – ה"ז מקום מסוגל ביותר להתגלות ד"אוהל מועד" בבית המקדש השלישי, בגאולה האמיתית והשלימה. (משיחת ש"פ ויקהל-פקודי ה'תש"א - בלתי מוגה)

מדוע נהגו למנות למנין דוקא בפסוק "הושיעה את עמך גו"...

בדורות האחרונים דעקבתא דמשיחא, חושך כפול ומכופל דזמן הגלות, לאחר ש שכר **מזמן** "כלו כל הקיצין" – אזי כאשר עשרה מישראל מתאספים יחדיו – שאז מודגש הענין דהשראת השכינה, כמבואר באגה"ק (סכ"ג) גודל העילוי דהשראת השכינה במעמד עשרה מישראל, אף שאינם מדברים בדברי תורה, ועאכו"כ כאשר מתאספים לבית-הכנסת כדי להתפלל להקב"ה, הנה לכל לראש מבקשים הם: "הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד העולם!"

ולכן נהגו למנות בפסוק זה דוקא – מכיון שבו מתבטאת בקשתם של בני"ע על כללות ענין הגאולה: "הושיעה את עמך גו"!

(משיחת ש"פ ויק"פ, פ' ה' החודש ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

אלו שיושנים – יטלו עם ענני שמיא עם מיטותיהם...

[.] תיכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – "ארו עם ענני שמיא". ואלו שיושנים וחולמים על ענינים אחרים – יטלו עם ענני שמיא עם מיטותיהם... כך, שיוכלו להמשיך ולישון במנוחה על "ענני שמיא"... וכשיתעוררו משנתם, יתפסו שעוסקים בענין אחר לגמרי (לא בענינים שחולמים אודותם...) – שעומדים בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, ובבית המקדש!

(משיחת ש"פ ויק"פ, פ' פרה, מבה"ח ניסן ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

מוקדש לע"נ הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

המדור הבא מוקדש לעילוי נשמת ר' ברוך אשר ב"ד זאב ע"ה שמואל' - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת גי' שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.

י"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

כלומר, ההפלאה האמיתית של חודש ניסן היא שבו "בחר (הקב"ה) ביעקב ובניו", וזה הביא את ענין הגאולה – לא רק גאולת מצרים (כפשטות הענין), אלא גאולה בכלל, עד לגאולה העתידה (כמובא במדרש).

ג. [.] וההוראה מכך למעשה בפועל:

כאשר יהודי נמצא בשבת פ' החודש, ועומד בפשטות בהתפעלות מכך שהנה נכנסים עתה לחודש הגאולה, אומר לו המדרש – ההתפעלות האמיתית בשבת זו צריכה לבוא מכך שהקב"ה "בחר ביעקב ובניו" שהם נעלים יותר מענין הגאולה, ורק כתוצאה מכך נעשה עתה חודש הגאולה.

זאת-אומרת, ככל שגדולה ההתפעלות מכך שזהו חודש הגאולה, צריכה להיות התפעלות גדולה יותר מהענין ד"בחר ביעקב ובניו" שממנו בא כל הענין דחודש הגאולה!

ד. נוסף לזה, שבת זו היא גם שבת פ' ויקהל-פקודי. והיות שהשנה נקבע ע"פ תורה שפרשיות אלו מחוברות, על כן יש ללמוד הוראה מחיבורם של פרשיות אלו יחד, עד שהופכים להיות פרשה אחת – ויקהל-פקודי.

מובן שישנה גם הוראה מכל פרשה בפני-עצמה, שהרי לפעמים הפרשיות נפרדות. אך כיון שבשנה זו הם מחוברות כנ"ל, אזי מודגשת יותר ההוראה משתיהן יחדיו, הוראה הנלמדת בעיקר ובהדגשה בשבת ובשנה זו, וממנה לוקחים כח לעבודה בכל הזמנים ובכל השנים, וכדלקמן.

ה. גם אחד כזה ש"לא ידע מאי קאמר" יודע ששם הפרשה הוא "ויקהל פקודי", ומכך לומד את ההוראה בפשטות:

הפירוש⁷ הפשוט ב"ויקהל" הוא – התקהלות של ריבוי דברים באופן שנעשים דבר אחד ומציאות אחת של קהל.

וכאשר קוראים בתורה פ' ויקהל הוא לומד

(7) בהבא לקמן ראה גם לקו"ש חכ"א ע' 250.

זאת אומרת, בכל רגע ורגע האדם צריך להסתכל ע"ז ככה. ולכן, אפילו אם אומרים לו זאת פעם אחת ברגע אחד, זועק לו את זה הרמב"ם שוב פעם ברגע שלאח"ז, ועוד פעם בכל רגע ורגע במשך כל השנה כולה!

והעיקר הוא, שאכן האדם יכול בכל רגע ורגע להביא ("אראפברענגען") תשועה והצלה לעצמו ולכל העולם כולו, וכאמור לעיל – ביום או בלילה, בשבת וביו"ט.

(משיחת ש"פ פקודי, פ' שקלים ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

משיח לא ידע משום קונצים, אלא יתבע: תרשום לי כמה חסידים עשית שיהיו חסידים של הרבי!...

תרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאן המקום להזכיר לטובה, לברכה ולהצלחה מופלגה, את הבחורים השלוחים שנסעו אל מעבר לים, שתהי' להם הצלחה מופלגה למעלה מדרך הטבע, ללא שום מדידות והגבלות, והרי נסיעתם היא בשביל הפצת היהדות והפצת המעינות, וכפי שזה הי' אצלם בשמחה ובטוב לבב.

ולא כאלו האוחזים ומתעקשים להיות כאן דוקא, פה הם נשחקים ("צעריבן"), אינם עושים מאומה, מונחים בענינים של מה-בכך ואף יותר גרוע מזה.

באם היו הם במקום אחר, היו פועלים בהפצת המעינות והפצת היהדות, אבל כאן אינם עושים מאומה ומונחים בענינים של מה-בכך.

משא"כ הבחורים השלוחים הנ"ל, אצלם הי' ה"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך"¹ פשוט כפשוטו, ללא שום פשט'לאך!

[. .] בקרוב ממש יבוא משיח, ואזי הם (השלוחים) יהיו הראשונים שילכו לקבל פני משיח, ו"נערים פני זקנים ילבינו"² – הם יסחבו איתם את כל האחרים...

כאשר משיח יבוא הוא לא ידע משום קונצים, אלא יתבע – "אלה פקודי המשכן? תרשום לי על פתק: כמה חסידים עשית שיהיו חסידים של הרבי!... על כמה יהודים פעלת שילמדו חת"ת?..." על כמה יהודים פעלת שיבואו לומר את כל התהילים בשבת מברכים!...

ב. [. .] אלו שנסעו עדיין לא הגיעו לגיל עשרים שנה, והגם שראו את הרבי רק בקטנותם קודם שהגיעו להבנה והשגה, ולא זכו שישקיעו בהם ריבוי כחות, אעפ"כ הם נסעו בשמחה וטוב לבב, ללא שום פשט'לעך.

על-ידם תתמלא הכוונה העליונה ד"יפוצו מעינותיך חוצה", והם יביאו את המשיח.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ פקודי, מבה"ח אדר שני ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

נפרדות והפכיות, אעפ"כ, מאחר שהתורה מצוה לעשותם יחד הרי בודאי שביכולתו לקיים את ההוראה מב' הקצוות ד"ויקהל" וכן מב' הקצוות ב"פקודי" בבת אחת, וכדלקמן.

ו. עדיין צריכים להבין את הקשר בין ההוראה הנ"ל מפ' ויקהל-פקודי עם ההוראה הנ"ל דפ' החודש (ש"קבע בו ר"ח של גאולה" בא כתוצאה מ"בחר ביעקב ובניו").

והביאור בזה:

למרות שתכלית השלימות הוא "בחר ביעקב ובניו" שמביא את ענין הגאולה – אעפ"כ כל הענינים, גם בעבודת האדם, צריכים להיות בסדר מן הקל אל הכבד:

ראשית מתחילים מבריאת העולם – "בחר הקב"ה בעולמו" המביא ל"קבע בו ראשי חדשים ושנים", ולאחמ"כ ("כ"ב דורות לאח"ז) – "בחר ביעקב (ובניו)" הגורם את ענין הגאולה.

ואף שתכלית השלימות (ד"בחר ביעקב ובניו" המביא את הגאולה) הוא באין-ערוך נעלה יותר ממה שלפנ"ז, עד שהדרגות שקדמו לכך הם בבחי' גלות ביחס לגאולה – למרות זאת הולכים מן הקל אל הכבד, והסיבה לזה – משום שהעלי' לדרגה נעלית עד לתכלית השלימות אינה שוללת לגמרי את הדרגות שקדמו לה, כלומר, לא מתנתקים לגמרי מהמדרגות שלפנ"ז – אלא משתמשים גם בשלב התחתון כדי להגיע לשלב יותר עליון.

ובסגנון אחר: לכל שלב, החל מהשלב הראשון, ישנו צד השווה בינו לבין השלב הכי עליון. וכאשר עוברים משלב תחתון לעליון, לוקחים את הצד השווה הנ"ל וממנו מקבלים כח לעלות מעלה מעלה, עד לתכלית השלימות – "בחר ביעקב ובניו" המביא את הגאולה.

[. .] עד"ז בנוגע להוראה הנ"ל המשותפת לב' הפרשיות "ויקהל פקודי" – שזהו סדר מן

הקל אל הכבד: תחלה ישנו הענין ד"ויקהל" בפ"ע, אח"כ "פקודי" בפ"ע, ולאחר-מכן תכלית השלימות – שניהם יחד בבת אחת. אך גם כשאוחזים בשלב נמוך יש צד השווה בינו לבין השלב הכי עליון, וממנו לוקחים ומקבלים כח להתעלות לדרגה ד"ויקהל פקודי" ביחד.

ז. [נשאלת השאלה:]: כיצד יתכן שלשלב הכי תחתון יהי' צד-השוה עם השלב הכי עליון – הרי הם באין-ערוך זה לזה (כלומר, הענין ד"בחר ביעקב ובניו" שמביא את הגאולה הוא באי"ע לגמרי לגבי הענינים שלפנ"ז, וכן בענין "ויקהל פקודי")?

[והביאור הוא:]: עי"ז שלכתחילה, תיכף בתחילת העבודה בשלב הכי תחתון, הכוונה היא להגיע לשלב הכי נעלה – תכלית השלימות. ולכן כבר מיד בשלב הכי תחתון, נעשית הפעולה הראשונה באופן אחר לגמרי, שניכר בה כיצד היא מוליכה לשלב הכי עליון:

אם בתחלת העבודה חושבים רק על השלב הראשון (ולא על המטרה הסופית) – נעשית הפעולה הראשונה באופן מצומצם לפי הכוונה שהיתה לו בעשייתו, ואזי נעצרים שם ולא מתקדמים; אבל כאשר העבודה נעשית באופן ד"סוף מעשה במחשבה תחלה"⁹, ובמחשבה גופא – בתחלת המחשבה¹⁰, מתוך כוונה להגיע לתכלית השלימות – אזי מיד הפעולה הראשונה היא באופן אחר לגמרי, נעלה יותר, מכיון שעושה זאת בידועו שזה מביא ל"סוף מעשה", לתכלית השלימות, במילא עשייתו היא באופן נעלה שיביא לתכלית השלימות.

לדוגמא: כאשר כוונתו היא להשיג מנה בלבד, פעולתו הראשונה מיד אינה נעשית בחיות ובתוקף כל-כך כפי שהי' אילו כוונתו ("סוף מעשה במחשבה תחלה") להשיג

(9) פיוט "לכה דודי".

(10) תו"א ותו"ח ר"פ ויגש. ועוד.

שבט מנשה ואפרים הל' "קהל", כמ"ש¹⁴ (אצל יעקב) ו"קהל גוים יהי ממך"¹⁵.

אמנם ישנו גם קהל גדול יותר – דכל הי"ב שבטים¹⁶. ועד"ז ישנם גם דרגות בקהל, במובן רחב יותר ובמובן קטן יותר: ישנה דרגה בקהל של אנשים בלבד ללא נשים, טף וגרים, דנשים לא איקרי קהל¹⁷, טף לא איקרי קהל וגרים לא איקרי קהל¹⁸; אך ישנו גם תכלית השלימות בקהל – כל בני ישראל ללא חילוקים, אנשים ונשים, טף וגרים – כפי שיהי' בגאולה העתידה, כמ"ש¹⁹ "קהל גדול ישו בו הנה" שהכוונה בזה היא לכל בני ישראל אנשים נשים וטף, כמ"ש²⁰ "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", "אתם תלוטו לאחד אחד בני ישראל"²¹, וכולל גם גרים –

כשם שהי' בגאולה מצרים, שמשו הוציא משם גם את ה"ערב רב"²² [אמנם נתעוררו טענות על-כך²³, אך בפועל משה פעל זאת (ואח"כ סבלו מהם צרות וכו')].

עד"ז מובן שגם בגאולה העתידה יהיו גרים, למרות ש"קשים גרים לישראל כספחת"²⁴, אעפ"כ אומרים ש"לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתוספו עליהם גרים"²⁵, ובדאי שגם הגרים ייצאו מהגלות יחד עם כל בני ישראל בגאולה העתידה.

(14) וישלח לה, יא.

(15) פרש"י עה"פ. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 43 ובהערה 15 שם.

(16) ראה הוריות שם.

(17) יבמות נז, א.

(18) ירמ' לא, ח.

(19) בא י, ט.

(20) ישע"י כז, יב.

(21) ראה פרש"י עה"פ נצבים ל, ג.

(22) בא יב, לח.

(23) ראה פרש"י עה"פ תשא לב, ז.

(24) יבמות מז, ב. וש"נ.

(25) פסחים פז, ב.

מאתיים או ד' מאות ויותר – שאזי פעולתו הראשונה היתה נעשית בהרבה יותר תוקף וחיות, מכיון שרצונו להגיע לענין נעלה יותר.

וכפי שאומר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכאשר הכוונה מלכתחילה היא לקבל "פערל-גרופן" [= גריסים בצורת פנינים] במרק – מקבלים זאת בלבד; משא"כ אם מתכוונים מלכתחילה לקבל מחרוזת פנינים על הצואר, "נאו לחיך בתורים צואריך בחרוזים"¹¹ – מקבלים את הפנינים האמיתיות.

והיות ש"סוף מעשה במחשבה תחלה", וה"מחשבה תחלה" שלו היא להגיע לתכלית השלימות – לכן בכל השלבים, החל מהשלב הכי ראשון והכי תחתון, ישנו צד השווה עם השלב הכי עליון (תכלית השלימות), ולוקחים את הצד השווה הנ"ל ומקבלים ממנו כח להגיע לשלב עליון יותר עד לתכלית השלימות.

ועד"ז גם מובן בנוגע ל"ויקהל פקודי" ובנוגע לגאולה העתידה:

ב"ויקהל" ובגאולה ישנם כו"כ אופנים ודרגות, עד לתכלית השלימות בזה. וכאשר "סוף מעשה במחשבה תחלה", היינו, שתיכף בתחלת העבודה מונחים כבר בכוונה רצון להגיע לתכלית השלימות ד"ויקהל" והגאולה – אזי גם תחלת העבודה נעשית באופן אחר לגמרי, באופן שיש לה צד השווה עם תכלית השלימות, ולכן לוקחים ומקבלים כח גם מהשלב התחתון כדי להגיע לתכלית השלימות.

ח. וביתר ביאור:

בקהל גופא ישנו קהל מצומצם יותר – "שבט אחד איקרי קהל"¹², והנפק"מ לפועל מכך הוא שגם שבט יכול להביא קרבן, כפי שהגמ' אומרת במס' הוריות¹³, ועד"ז נאמר על

(11) שה"ש א, י.

(12) פסחים פ, רע"א.

(13) ד, סע"ב ואילך.

זועק הרמב"ם בכל רגע ורגע במשך השנה כולה!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

[בנוגע לאפשרות דביאת משיח צדקנו בשבת ויו"ט, הנה,] ההגבלות ד"אין בנין בית המקדש בלילה"¹ ואין בנין ביהמ"ק דוחה שבת ויו"ט² – אינם, כיון שכל הגבלות אלו הם דווקא כשבונים בידי אדם, אבל "מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל הוא יגלה ויבוא משמים"³, ועד"ז ההגבלה דטומאת כהנים איננה, כמבו' בפוסקים⁴.

וכמובן גם מהגמרא ופס"ד הרמב"ם "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – מהלשון "לעולם", "כל השנה כולה" מובן, שזה יכול להיות בכל זמן ממש, ביום ובלילה, בשבת וביו"ט, כולל ברגע זה ממש ביום השבת (ללא הבט על ההגבלות לכאורה של תחומין⁵, וטירחא – אע"פ ששבת ענינה עונג), עאכו"כ שבשבת עצמו – עתה הזמן של רעוא דרעוין!

ומה שישנה השאלה: הרי כבר דובר כו"כ פעמים אודות זה שיכולים וצריכים להביא את משיח "נאו", ואודות ההוספה בהתעסקות במבצעים ובכל התרי"ג מצוות וכו', ולשם מה צריכים שוב לייגע יהודים ("מאטערן אידן") ולא לתת להם לישון, ע"י עשיית התוועדות נוספת ושוב לדבר ע"ז, הרי אלו ענינים שכל אחד מבין לבד?

– אלא שזוהי "שאלה" על הרמב"ם: הרמב"ם הוא זה שזועק לכל יהודי – בתור הלכה לדורות – פעם אחת ועוד פעם ושוב פעם: הסתכל ותראה – בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") אתה יכול להכריע את עצמך ואת כל העולם ולהביא תשועה והצלה עבורך ועבור כל העולם!!

ובלשון הרמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם כאילו חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

"כל אדם", שזה כולל את כל בני ישראל ממש, הן אנשים והן נשים (כשהרמב"ם כותב "אדם" בספר ההלכות שלו הכוונה היא גם לאשה⁶), הן טף, בין "בנערינו" ובין "בזקנינו", בין "בבנינו" ובין "בבנותינו"⁷, ואדרבה – "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם"⁸ – ביכלתו בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") להכריע את עצמו וגם את כל העולם כולו ולהביא לשם תשועה והצלה!

ואע"פ שאומרים זאת לאדם פעם אחת – כותב הרמב"ם ש"כל השנה כולה" – "לעולם",

(1) ראה לקו"ש ח"ב ע' 220 ואילך.

(2) שבעות טו, ב.

(3) ראה עירובין מג, ב. וראה לקו"ש ח"א ע' 272. ועוד.

(4) שבעות שם. יבמות ו, א.

(5) ראה שד"ח כללים מערכת א' אות עג. אציקלופדי תלמודית ערך אדם ע' קסג ובהנמסר שם.

(6) פרש"י סוכה מא, סע"א – ד"ה אי נמי. ר"ה ל, סע"א

(7) ד"ה לא צריכא. ועוד (נסמנו בלקו"ש ח"ח ע' 418 הערה 64).

(8) ל' הכתוב – בא י, ט.

(4) כפתור ופרח פ"ו. שו"ת חתם סופר יו"ד סרל"ו.

(8) תהלים ח, ג.

להם פנאי לעסוק בהפצת המעיינות!

ל"ביזעס" יש לו זמן, לקריאת עיתון יש לו זמן וכו', אך כשזה מגיע להפצת המעיינות – אין לו זמן! הוא גביר גדול ובשבילו מספיק לקרוא לפניו ושהשני יאמר לשלישי שצריכים לעסוק בהפצת המעיינות... די לו בזה, אבל שהוא עצמו יעסוק בהפצת המעיינות – לא לשם כך הוא הגיע הנה!

עליו לדעת, שלא הביאו אותו לארצות הרוחה בשבילו, אלא הכוונה בזה – כדי שיתוסף בדירה לו ית', עי"ז שיעשה קל-וחומר: אם בהיותו שם קיים את התורה מעוני, הרי עאכו"כ שעליו לקיימה מעושר⁵, במילא עליו לדעת, שהכוונה במה שהוציאוהו משם היא כדי שיעסוק כאן בהפצת המעיינות יותר מכפי שעסק שם.

ד. וזוהי ההוראה מענין עשיית יריעות העיזים: עליו לדעת שכל דבר שהקב"ה נותן לו, הכוונה בזה לעשות דירה לו ית'. וכידוע הסיפור עם חסיד של אדמו"ר הזקן (נדפס בהתמים⁶), שכאשר הרויח במסחרו יותר מהרגיל, ידע בוודאות שהכסף לא מיועד אליו אלא תיכף יבוא ה"משולח" של הרבי, ועליו לתת לו את הכסף כדי שיביא זאת לרבי. הוא ידע שאם הרויח במסחרו באופן בלתי רגיל, בודאי שעליו למסור זאת לרבי.

– ישנו שליח של כ"ק מו"ח אדמו"ר, הנמצא בתוך כל חסיד שלו, ודוחף אותו ("ער טורקעט אים"), ובאם הוא נרדם אז הוא בא אליו בחלום, וטוען כלפיו: **מה עשית היום, אתמול ושלשום, בשביל הפצת המעיינות!**

וזאת יש לדעת: כל דבר שהקב"ה נותן הכוונה בזה היא לעשות דירה לו ית', רק היות והקב"ה הוא טבע הטוב להטיב, אזי משתלשל מזה "שיריים" גם בעניני הפרטיים, שעיי"ז שנותן "חמישית לפרעה"⁷ – "דבי אתפריעו כל נהורין"⁸, נהי' "ארבע הידות יהי לכם"⁷. זאת-אומרת, בקדושה זהו באופן "אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"⁸, משא"כ בעניני העולם אין זה "אתפריעו" וכו' אלא רק "ארבע הידות", אבל העיקר בזה הוא מה שמוסר לקדושה. וכמבואר במדרש⁹ שלא נברא הזהב אלא בשביל ביהמ"ק, רק שבשיריים וכו' משתמשים גם כל העולם.

ולכאורה יכול לטעון, מאחר ונותן חומש לצדקה, מדוע עליו לתת יותר? ובפרט שהיצר הרע בא ואומר לו שאמנם מצידו לא איכפת לו ומסכים שיתן, אבל הרי עי"ז יהי' חסר לבני ביתו... – בדברים אחרים הוא מעיק לבני ביתו עבור טובת עצמו, וכאן פתאום הוא אומר שמה שיהי' חסר לעצמו לא מפריע לו, מה כן מפריע לו – שיהי' חסר לבני ביתו... אזי ע"כ אומרים לו שהכוונה היא לא בשבילו, אלא לעשות דירה לו ית'.

ובכל דבר יש למצוא מה יתוסף עי"ז במשכן, עד שלוקחים "עז" שובבה ועושים ממנה יריעות, שמשויח ישתמש בהם לבית המקדש.

(קטעים משיחות ש"פ ויקהל ה'תשל"ו – בלתי מוגה)

(5) ע"פ אבות פ"ד מ"ט.
(6) ראה סה"ש קייץ ה'ת"ש עמ' 212. וש"נ.
(7) בראשית מז, כד.
(8) זח"א רי, א.
(9) שמות דבה ר"פ לה.

ואם-כן יוצא ש"קהל גדול ישוּבו הנה" כולל את כל בני ישראל ללא חילוקים, כפשטות הענין, ועאכו"כ מצד זה ש"כולן (כל בני") מתאימות ואב א' לכולנה כו"²⁶.

ט. עד"ז בגאולה גופא ישנם כו"כ דרגות:

ישנה גאולה מגלות פרטית, כמו הגאולה מגלות בבל, גלות פרס ומדי וכו'.

ואף שגם בגאולה מגלות בבל היו ביהמ"ק (השני), כהנים ומלך וכו' – אך אפילו בזמנים הטובים, ביותר שבבית שני "חסרו בו ה' דברים"²⁷, ומכך ראי' שהגאולה לא היתה בתכלית השלימות.

ועאכו"כ שבזמן בית ראשון לא היתה הגאולה שלימה כמ"ש בפסוק²⁸ "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון (ביהמ"ק השני) מן הראשון" וחז"ל מסבירים²⁹ שהכוונה לבית שני הגדול בבנין ובשנים, ומובן שאם בבית שני – שכבודו גדול מכבוד בית ראשון (למרות שחסרו בו ה' דברים) – לא היתה הגאולה שלימה, עאכו"כ שהגאולה בבית ראשון אינה שלימה.

ומכך מובן שישנם כמה דרגות בגאולה, עד לדרגה הכי נעלית – גאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות, שבה יבנה ביהמ"ק השלישי ובו תהי' הן המעלה דבית ראשון (שהיו בו ה' דברים) והן המעלה דבית שני (דגדול כבוד הבית הזה כו'), ויתרה מזו – ביהמ"ק השלישי הוא "מקדש אד' כוננו ידוך"³⁰, כמבואר בזהר³¹ שיהי' בית נצחי, (וכהמשך הכתוב) "ה' ימלוך לעולם ועד"³² – יותר מבית ראשון ושני.

(26) תניא פל"ב.

(27) יומא כא, ב.

(28) חגי ב, ט.

(29) ב"ב ג, סע"א ואילך.

(30) בשלח טו, יז.

(31) ח"א כח, א. ח"ג רכא, א.

ומכך מובן גדול העילוי דבית שלישי: אם בזמן הגמרא כבר נאמר "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון" משום שבית שני עמד עשר שנים יותר מבית ראשון (ת"כ שנה), ועקב כך – אף שבבית ראשון הי' "כבוד" – בבית שני הי' הכבוד גדול יותר, עאכו"כ ביהמ"ק השלישי שיהי' בית נצחי ויעמוד לעולם ועד, בודאי שכבודו גדול יותר ובאין-ערך מבית שני (ועאכו"כ מבית ראשון, וכמ"ש שם בזהר³³ ש"הבית הזה האחרון" הכוונה לביהמ"ק השלישי).

והיות שהגאולה האמיתית והשלימה היא תכלית השלימות דגאולה, לכן אף היא קשורה לתכלית השלימות ד"קהל" ("ויקהל") – "קהל גדול ישוּבו הנה", שכל בני ישראל ללא חילוקים "ישוּבו הנה", כנ"ל (ס"ח).

י. וע"פ המדובר לעיל (ס"ז) בענין "סוף מעשה במחשבה תחלה" – יובן גם ענין זה דגאולה ו"ויקהל":

כאשר יהודי מיד בתחלת עבודתו עוד בזמן הגלות, מחשבתו ("במחשבה תחלה", ובמחשבה גופא – בתחלת המחשבה) וכוונתו הם להגיע לדרגה הכי נעלית בגאולה, גאולה האמיתית והשלימה ולביהמ"ק השלישי – תכלית השלימות בביהמ"ק הקשורה לתכלית השלימות ב"קהל" – "קהל גדול ישוּבו הנה" –

הרי זה גופא נעשה הכנה לגאולה האמיתית והשלימה, ואזי ישנו צד השוה בין הדרגה שבה אוּחזים (גם אם זה השלב הראשון בתחלת העבודה) לגאולה האמיתית והשלימה. וכיון שכך, ברור הדבר שכבר בתחלת עבודתו מגיע (בסדר מן הקל אל הכבד) לדרגה הנעלית ביותר בגאולה, משום שלוקח את הצד השוה ומקבל ממנו את הכח להתעלות מעלה עד להגיע לגאולה האמיתית והשלימה, כנ"ל.

(32) ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 62. ועוד.

(33) ח"א שם. וראה לקו"ש ע"ש ע' 28 ובהע' 29 שם.

תחלה" שלו חושב וטוען שרצונו במשיח **עכשיו** תיכף ומיד, ובכל רגע ורגע רצונו במשיח מיד באותו הרגע ללא שום דחי' למחר או אפי' לרגע אחד וכיו"ב ח"ו, אלא מיד **באותו** הרגע חושב על משיח וחפץ בו; ואפילו בשבת אינו עורך שום חשבונות כיצד יבוא משיח, דלכאורה ישנו ענין התחומין וכי' 37, ואינו חושב מה הי' עם אל' הנביא בערב שבת 37 – לא משום שאינו בקיא בגמרא 37 או בכל הפרטים בזה – אלא כיון שאינו עורך שום חשבונות ורוצה משיח **עכשיו** תיכף ומיד – פוסק הבעש"ט: **"שם הוא נמצא"** – בגאולה האמיתית והשלימה!

ומביא ע"כ ראי' מהפסוק 38 "שרפים עומדים ממעל לו", ואח"כ באים האחרונים 39 ומוסיפים שזהו דין פשוט בהל' עירובין 40, שבמקום שדעתו של אדם – שם הוא מקומו בנוגע לעירוב תחומין.

יב. ויה"ר שברגעים האחרונים בגלות יעשו את העבודה באופן הנ"ל, מתוך כוונה ומחשבה על הגאולה האמיתית והשלימה, וזהו הקשר עם "בחר ביעקב ובניו", שכתוצאה מכך באה הגאולה (כמדובר לעיל) – וכל זה צריך להיות קשור באהבת ישראל לכל יהודי, שהרי הקב"ה בחר בכל יהודי ולכן בא ענין הגאולה (קבע בו ר"ח של גאולה"),

עד שבקרוב ממש תבוא הגאולה בפשטות למטה מעשרה טפחים, ו"קהל גדול ישו בו הנה" – כל יהודי ללא שום חילוק, ויבנה ביהמ"ק השלישי, "מקדש אד' כוננו ידיך", "ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים" 41, בשמחה גדולה ושמחת עולם.

37 עירובין מג, ב.
38 ישע"י ו, ב.
39 לקר"ש ח"ח ס"ע 348 בהע"י ח"כ ע' 426. ועוד.
40 ראה שר"ע אדה"א אר"ח סת"ח.
41 ברכת "אשר גאלנו" בסדר ההגדה (מפסחים קטז, ב (במשנה)).

יא. וזוהי ההסברה למדובר כמ"פ, שכאשר יהודי עושה את עבודתו עוד בהיותו בגלות, נוגע שיחשוב על כוונתו בזה [להגיע לגאולה האמיתית והשלימה], וגם בגלות יש לתבוע את הגאולה – לדרוש משיח עכשיו, היות וכאשר "במחשבה תחלה" מבקשים את תכלית השלימות דגאולה – לא דרגא תחתונה בגאולה (כבזמן בית ראשון ושני) אלא – גאולה האמיתית והשלימה, ומבקשים זאת כמו שצריך לבקש – אזי מקבלים עי"ז את ה"סוף מעשה (שהי') במחשבה תחלה" – גאולה האמיתית והשלימה.

ותיריה מזו:
עי"ז ש"סוף מעשה במחשבה תחלה" – שמיד בתחלת עבודתו עוד בזמן הגלות הוא מתכוון ומבקש גאולה אמיתית ושלימה ו"קהל גדול ישו בו הנה" (תכלית השלימות בקהל) – אזי כבר כעת (בזמן הגלות) יש לו את הגאולה האמיתית והשלימה ואת ה"קהל גדול!"

– כמובן גם מלשון הכתוב "קהל גדול ישו בו הנה", כלומר, שעוד לפני הגאולה ישנו ה"קהל גדול", והחידוש לעתיד-לבוא יהי שה"קהל גדול – **ישו בו הנה**". כך כתוב בירמי' (היכן שמובא פסוק זה), ועאו"כ כפי שהענין הוא מצד ישע"י הנביא מל' ישועה 34, מנבא נבואת הגאולה (משא"כ ירמי') 35 –

וכידוע תורת הבעש"ט 36 ש"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא", והיות ש"סוף מעשה במחשבה תחלה", והמחשבה תחלה שלו נמצאת במקום הגאולה האמיתית והשלימה, אזי **שם הוא נמצא** – בגאולה האמיתית והשלימה!

ובמילים פשוטות: כאשר יהודי "במחשבה (34) פרש"י ומצו"ד ישע"י מט, א. וראה אוה"ת נ"ך (כך ב') ריש ע' אנט.
(35) ב"ב יד, ב. וראה זח"ב קעט, סע"ב. קה"ד בתחילתו. ועוד.
(36) כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סל"ח. וש"נ.

השליח שבא אליו בחלום

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על-הפסוק 1 "וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בדחכמה טו את העיזים", מפרש רש"י מהי הכוונה "טו את העיזים": "היא היתה אומנות יתירה, שמעל גבי העיזין טווין אותם". והנה, פסוק זה בא בהמשך לכתוב שלפניו 2 "וכל אשה חכמת לב ביד' טו". וזאת בא הפסוק להוסיף, אשר היו נשים ש"נשא לבן אתנה בחכמה", כלומר, הן לא היו סתם "חכמת לב", אלא "**נשא לבן** אתנה בחכמה", הן היו חכמות יותר (מה"חכמת לב" שבפסוק הקודם) במלאכת הטווי', ולכן היתה הטווי' באופן ש"טו את העיזים".

ב. [. .] ההוראה מפירוש רש"י בפנימיות הענינים, תובן בהקדים שאלה כללית בפרשתינו: לכאורה אינו מובן, לשם מה נוגע לנו סיפור עשייתם של יריעות העיזים וכו', הרי זה הי' פעם אחת בלבד – במשכן, ויותר לא יהי', גם לא בבית המקדש השלישי (שאותו בכלל לא יצטרכו לבנות, כי הוא בנוי ועומד מוכן וכו' 3)?

אלא כדי ללמדנו הוראה: כשם שהנשים אשר "נשא לבן אתנה בחכמה" הבינו, שהיות והקב"ה נתן להן כשרון מיוחד שאין לנשים אחרות, התכלית שלשמה ניתן להן ענין זה היא בשביל המשכן

– ולכן, למרות שלא נצטוו לעשות אומנות יתירה, אך בידען שיש להן ענין מיוחד – חכמה יתירה על כולם, ושהכוונה בזה כדי שיתוסף משהו בהמשכן, על-כן הן הלכו וחיפשו מה להוסיף במשכן ע"י חכמתן היתירה, עד שנפלה להן ההמצאה ד"טו את העיזים" –

כך כאשר אדם מרגיש שהקב"ה נתן לו ענין מיוחד שאין לשני, בודאי שאין הכוונה בזה עבור עצמו בלבד, אלא כדי שיתוסף בהמשכן – לעשות מהעולם דירה לו ית'.

וכפי שרואים אצל הנשים שהיתה להן חכמה יתירה, הרי הי' ביכולתן לנצל זאת לעניניהן הפרטיים: לבשל ארוחה טעימה, לקנות שמלה יפה ביותר – אמנם שמלה ע"פ שו"ע ללא שעטנז, אך כיון שיש לה חכמה יתירה היא יכולה לבחור שמלה יפה – או לדעת איזה שטיח לקנות וכיצד לשים אותו בבית [ואח"כ תוכל להראות לכל השכנים שהבית שלה הוא יוצא מן הכלל ("איזי ניט שייכות צו זאגן")... – "חכמת נשים בנתה ביתה" 4];

וע"כ באה ההוראה הנ"ל שהנשים חיפשו כיצד להשתמש בחכמתן כדי להוסיף במשכן, ולכן הן לא רק לקחו מהעיזים חלב לארוחת בוקר או ארוחת צהריים, אלא "טו את העיזים" ועשו מכך יריעות למשכן.

ג. עד"ז גם בנוגע ליהודים שהגיעו מעבר למסך הברזל (רוסיה) – כפי שנקרא, אשר מתוכם ישנם כאלו שבהיותם שם עסקו בהפצת המעיינות במסירות נפש וכו', ולאחמ"כ כשהגיעו לארצות הרוחה, היכן שאין שום מניעות לקיום תורה ומצוות בהרחבה, כבר אין

(1) פרשתנו לה, כו. (3) ראה תנחומא ס"פ פקודי. זח"א כח, א. רש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. וראה לקו"ש ח"א ע' 98.
(2) שם כה.
(4) משלי יד, א.